

EL LLENGUATGE

20/VI/1976

A Can Forquilletes

A bans diem — i som molts els qui ho continuem dient — que anavem a sopar a Can Forquilletes o a comprar a Can Maristany. Ara en sentim molts que diem que «van a sopar a Forquilletes» o bé «a comprar a Maristany». S'han tornat econòmics. Prescindeixen de la contracció can, de la partícula amb que tradicionalment feiem precedir els noms d'establiments comercials formats amb patronímics o motius equivalents. I el mateix s'esdevé amb la partícula bessona, cal (o ca) usada davant dels noms d'ofici o de professió liberal per a designar la botiga o la casa on l'exerceixen: a cal metge, a cal dentista, a cal terrer, a ca la modista. Amb el mateix esperit d'economia n'hi ha que diuen que «van al metge» o bé que «han d'anar a la modista». Deuen trobar l'ús d'aquestes partícules massa casolà o bé potser es deixen endur, inconscient, pel mimetisme imperant. Però caldria que tinguessin en compte que aquesta manera de dir — a Can Forquilletes, a cal metge — és consubstancial amb l'esperit de la nostra llengua, i que renunciar-hi representa una contribució més a desnaturalitzar-la.

Es evident que aquesta tendència s'insereix dins una aversió general a l'ús de les partícules. El cas més flagrant i declarat fou el d'aquell batlle del Vendrell que va disposar, amb amenaça de sancions, que la partícula s'eliminés del nom de la població que regia. Però potser molts dels qui el blasmarren diuen que «viuen a Diagonal», que «passen per Meridiana» o bé que «han pujat a Tibidabo». Que es convencin que és un cas molt semblant: dins d'una frase aquests noms han d'anar precedits de l'article. Només és als telegrames en que es paga a tant per mot.

— ALBERT JANE